

*láská
na první
zprávu*

TEAGAN

HUNTER

 BARONET

Láska na první zprávu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Teagan Hunter
Láska na první zprávu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

*láska
na první
zprávu*

lásky na první zprávu

TEAGAN

HUNTER

*Christine,
nikdy to neuhádneš, ale já...*

VZKAZ OD TEAGAN HUNTER

V této knize hraje důležitou roli rozkošná trpasličí koza. Uvedené informace nemusí být stoprocentně pravdivé, jelikož autorka kozu nikdy nevlastnila (ale spoustu jich krmila a hladila).

Jestli si chcete trpasličí kozu pořídit, autorka vás prosí, abyste si o ní něco zjistili, a možná si ji nekupujte jen proto, že vás o tom přesvědčuje roztomilá osoba.

<3 Teagan

KAPITOLA 1

Neznámý: Zítřek pořád platí?

Hleděla jsem na zprávu a zmateně se mračila, protože jsem to číslo nepoznávala.

Potom mi to došlo. Liam má určitě nové číslo... zase a zapomněl se mi o tom zmínit... zase.

S bratry je vážně zábava.

Já: Jo. A v kolik vlastně?

Neznámý: Ve 2

Já: Budu tam.

ODHODILA JSEM MOBIL NA POLŠTÁŘ vedle sebe a vzpomněla si na středěční konverzaci. Přísahala bych, že říkal o půl třetí, protože bude na druhé straně města a v žádném případě by to ve dvě nestihl, ale třeba si to rozmyslel. Každopádně tam dorazím. Zbožňuju naše společné obydenní obědy.

„Zlato, už jsi hotový?“

Skrz dveře koupelny zazněla nepříjemná tlumená odpověď. Chtěla jsem odseknout, říct něco podobně zlého, ale nemělo to smysl.

„To je fuk,“ zamumlala jsem, obrátila se na bok a zhasla lampičku.

Nemohla jsem usnout a sledovala, jak na hodinách na nočním stolku ubíhá čas. Za deset minut se Caleb příkradl do pokoje a posadil se na kraj matrace. Dvě minuty tam seděl a mnul si ruce, potom vklouzl vedle mě do postele.

Ani jeden z nás nic neřekl.

Byli jsme v *tom* bodě našeho vztahu, kdy bylo těžší být spolu než od sebe. Popravdě už asi měsíc jsme žili vedle sebe. Caleb byl odměřený a sama jsem se nechovala o moc lépe. Týdny jsme neměli sex. Nic mezi námi nesvědčilo o vztahu. Prostě jsme čekali, až to bude k nesnesení.

Nevydržela jsem to už ani vteřinu.

„Calebe?“

„Co?“ odsekl, jako by byl s touhle konverzací hotový dřív, než začala.

Další znamení, že jsem se chystala položit správnou otázku.

„Co děláme?“

Povzdychl si a cítila jsem, jak si přešel rukou po obličej. „Už ani nevím, Delio.“

„Měli...“ Olízla jsem si suché rty a ztěžka vydechla. „Měli bychom se rozejít?“

Caleb se ke mně otočil. Bezmyšlenkovitě jsem natáhla ruku, abych mu z obličeje odhrnula pramen vlasů. Vzal mě za ruku, zabránil mi v tom a já se mu zahleděla do očí. V jeho tmavě modrém pohledu se zračil smutek, jako by věděl, že se k tomu schylovalo.

Věděla jsem, co řekne.

„Myslím, že jo.“

Caleb mě objal a já se rozplakala.

Překvapilo mě, že jsem smutná. Byli jsme spolu půl roku, na vysokoškolské vztahy docela úspěch, a zvykla jsem si na něj... na jeho dotek, vůni, úsměv. Bude se mi po něm stýskat, ale věděla jsem, že má pravdu. *Měli* bychom se rozejít dřív, než se začneme nenávidět, a právě k nenávisti jsme směřovali. Hádali jsme se, čekali a přáli si, aby to ten druhý ukončil. Zpohodlněli jsme a přiliš jsme se báli si přiznat, že je po všem.

Až doted'.

„Mohl jsem tě milovat.“ Zlomil se mu hlas. Odtáhla jsem se a spatřila, že se mu v očích také lesknou slzy. „Mohlo nám to vyjít, Delio, kdybychom se nacházeli v jiné fázi života, kdyby na nás po promoci nečekaly všechny tyhle nesmysly.“

„Já vím, že mohlo.“

Caleb si povzdychl. „Mrzí mě to.“

„Mě taky.“

„Chceš...“ Polkl. „Chceš, abych odešel?“

„Můžeš zůstat? Můžeš mě naposledy obejmout?“

Sladce se usmál a jeho úsměv mi připomněl den, kdy jsem ho poprvé potkala v univerzitní kavárně.

Usmál se na mě stejně jako teď, s batohem přehozeným přes rameno, rozčuchanými vlasy a pomačkánou, napůl rozepnutou košilí, a zeptal se mě, jestli by si mohl přisednout. Rozhlédla jsem se kolem, přesvědčená, že jde o vtip.

Byla jsem nikdo. Všichni věděli, že on byl někdo.

„Proč?“

„Cože?“ zeptal se, překvapený, že se vyptávám.

„Proč se chceš posadit tady?“

„Hm, můj batoh je těžký jako prase.“ Názorně ho přizvedl. „A v celé kavárně není nikde jinde místo. Každý se připravuje na závěrečný zkoušky a rád bych

dělal to samý... pokud budeš tak laskavá a dovolíš mi si přisednout.“

Rozhlédla jsem se a zjistila, že má pravdu. Všude seděli studenti se skloněnými hlavami a nosy zabořenými do knih.

Neochotně jsem svolila. „Fajn,“ řekla jsem s povzdechem. „Můžeš si sem sednout... ale mám dvě podmínky.“

„Sem s nimi, krásko.“

„Oprava: tři podmínky. Neříkej mi krásko. Nemluv.“ Kývl, jako by to čekal. „A nezvi mě na rande.“

Oslnivě se usmál. „Předpokládáš, že se to stane?“

Mávla jsem nad tím rukou a odpověděla: „S mou neodolatelnou osobností je to nevyhnutelný. Teď se posad' a mlč, tajemný muži.“

„Jmenuju se Caleb.“

Probodla jsem ho pohledem. „Nemluv a vím, kdo jsi, Calebe Millsi. Hraješ baseball.“ Zablýsklo se mu v očích, takže jsem dodala. „A já nesnáším baseball.“

Caleb se zasmál, posadil se a po zbytek odpoledne ani nedutal.

Naše „náhodná“ studijní sezení pokračovala celý týden, potom mě pozval na rande. Souhlasila jsem a od té doby jsme byli spolu.

Až doteď.

Ze srdce bych si přála říct, že Caleb byl má pravá láska, ale nebyl. Už nějakou dobu jsem to věděla, ale až příliš jsem se bála s tím něco dělat. Byl to skvělý kluk, chytrý, laskavý, cílevědomý, a především mu na mně záleželo. Věděla jsem, že mě miluje, ale ne tím správným způsobem. Cítila jsem to stejně. Oba jsme to věděli. Rozuměli jsme si víc jako kamarádi, Caleb Mills a Delia Devlinová, ne jako

Caleb a Delia, „nejrozkošnější univerzitní pár, který si je souzený“. Aspoň to o nás prohlásili v jarním vydání školního bulvárního plátku.

„Slibuješ, že zůstaneme přáteli, Delio?“

Usmála jsem se. „Jinak si to ani neumím představit, Calebe.“

Liam: Potřebuju změnit termín naší schůzky a odložit ji na příští týden.

Schůzky? Změnit termín? Proč brácha zněl jako podnikatelský magnát a ne středoškolský učitel? Ignorovala jsem to a okamžitě odepsala.

Já: To mi vyhovuje. Dej mi vědět, kdy se chceš sejít.

Liam: Ozvu se.

Bylo to oficiální. Choval se divně.

Zašoupání nohou odtrhlo mou pozornost od rozepsané odpovědi. Zavřela jsem zprávy, vzhledla a spatřila Caleba, jak vychází z chodby se sportovní taškou přes rameno a krabicí v náruči.

Smutně jsem se na něj usmála a on mi úsměv oplátil.

„Myslím, že mám všechno.“

„Calebe, já –“

„No tak, Delio. Nemusíš nic říkat. Je to vzájemný, že jo? Rozumíme si lépe jako kamarádi. Zbytečně

jsme usilovali o romantický vztah a takhle je to lepší. Shodli jsme se, vzpomínáš? Takže už se neomlouvej. Dáme si kafe a potom mě můžeš obejmout a vyprovodit ke dveřím. Platí?“

Utřela jsem si zbloudilou slzu, která mi stekla po tváři, a usmála se, jak uměl být milý. Bude se mi po tom stýskat. „Platí.“

Položil krabici na zem u dveří a vešel do kuchyně, jako bychom se právě nerozcházeli.

„Tak jak jde život?“ dobíral si mě, jakmile odložil hrnek na stůl a posadil se vedle mě.

„S takovým důvtipem, jak jsem se tě vůbec mohla vzdát?“

Napil se kávy a usmál se na mě přes okraj hrnku. „Vím, jsem skvělá partie.“

„Jsi osobitý, Calebe.“

„Budeš mi chybět.“

Usmála jsem se. „Vím.“

Mlčky jsme spolu seděli. Člověk by si mýsl, že to bude divné nebo smutné, ale bylo to příjemné – byli jsme jako staří přátelé.

Po dalším hrnku kávy Caleb definitivně vstal.

„Asi už je po všem.“

„Asi ano. Vezmu si kabát. Doprovodím tě dolů.“

Zvedl ruku. „Ne, nemusíš mě provázet celou cestu.“

„Calebe...“

„Delio, no tak. Nech mi mou hrdost, jo? Nechci absolvovat chůzi hanby se svou ex.“

Ruka mi vystřelila k hrudi a zase jsem se rozplakala. „To slovo zní vážně drsně.“

„Hanba?“

„Ne, ex. Bolí to.“

„Ale to my jsme.“

„Já to vím, Calebe.“

Rozpřáhl ruce, usmál se a já mu padla do náruče. Popadl mě do nejsmutnějšího objetí mého života. Věděla jsem, že to bylo poslední takhle intimní obejmutí.

„Ozvi se, jasný?“

„Neboj.“

Políbil mě do vlasů a pustil mě. Zvedl tašku a krabici se svými věcmi a já si mezitím utřela další slzu.

Otevřela jsem mu dveře a smutně sledovala, jak překročil práh.

„Usměj se na mě, krásko,“ řekl a znovu se ke mně obrátil. „Není to konec. Je to začátek nového dobrodružství.“

Usmála jsem se na něj, potom se obrátil zády a nechal mě stát ve dveřích a koukat na kluka, kterého jsem mohla milovat.

Zavřela jsem dveře a ořepala se.

„Není to konec, Delio.“

„Zase si povídáš sama se sebou? Na tyhle blbosti je moc brzo.“ Má spolubydlící a nejlepší kamarádka Zoe se loudala chodbou s rozcuchanými kudrnatými karamelovými vlasy a očima opuchlými spánkem.

„Okamžitě potřebuju kávu.“

„Je tam čerstvá konvice,“ řekla jsem jí a ukázala na téměř netknutou váрку.

„Co není konec, Delio?“

„Hm?“

Nalila si kávu a přidala do ní dost smetany pro celou vesnici. Zafoukala na své kafe a já se zašklebila. „Nezačínej s tím. Víš, že ji mám ráda s pořádnou dávkou smetany, takže mlč.“ Ještě víc jsem nakrčila nos, zatímco mě ignorovala a popíjela svou ranní kávičku. „O čem jsi mluvila? Co není konec?“

„Ach.“ Prohrábla jsem si rukou vlasy a zastrčila si dlouhé hnědé prameny za ucho. „Caleb a já jsme se dnes ráno rozešli.“ Zoe zalapala po dechu a polila si ruku. „No, technicky k tomu došlo včera v noci.“

„Včera v noci? Rozešli jste se? Sakra, Delio! Proč jsi mě nezbudila? Mohla jsem tě podpořit.“

Zoe mi byla oporou od prvního dne v prváku. Seznámily jsme se během prvního seznamovacího týdne a od té chvíle jsme byly nerozlučné. Poté co jsme musely strávit tři roky na kolejích v oddělených pokojích, jsme letos konečně sehnaly byt v kampusu. Jestli jsme si už předtím byly blízké, teď se to nedalo srovnat.

„Spala jsi. Promluvili jsme si a jsme v pohodě.“

„V pohodě, jako že jste svoje problémy vyřešili a jste zase spolu?“

„Ne. Jsme kamarádi. Rozhodli jsme se správně.“

S vykulenýma očima a pusou dokořán se vyhoupla na linku. „Já... já tomu nemůžu uvěřit. Ty a Caleb, jo? To je... páni.“ Povzdychla si a odfoukla si z obličej pramen vlasů. „Nečekala jsem to. Věřila jsem, že spolu vydržíte napořád. Byl to takový hodný chlap.“

Přikývla jsem a posadila se vedle ní. „Je, Zoe. Pořád je hodný chlap. Bylo to oboustranné.“

„Takže ho nemusíme nesnášet?“

Smutně jsem se usmála. „Ne, nemusíme ho nesnášet.“

„Fajn, protože má fakt krásný zadek.“

Šťouchla mě do ramene a já se zasmála. Když jsem si uvědomila, že mě to nebolí, věděla jsem, že budu v pořádku.

KAPITOLA 2

Liam: Kdo je to?

Já: Ehm, Delia...

Liam: Kdo?

Já: Tvá sestra?

Liam: Nemám sestru. To je vtip?

Já: Liame? Cože, ne! Děláš si srandu?

Liam: Kdo je Liam?

ROZSVÍTIL SE MI MOBIL v ruce a já se na místě zastavila. Na displeji stálo Liam, ale už jsem si nemyslela, že je to pravda. Zmocnila se mě zvědavost, rychle jsem zamířila k lavičce a přijala hovor. „H-haló?“ „Kdo je to?“ ozval se drsný hlas.

Rozhlédla jsem se po kampusu, jestli se někdo neschovával za stromem a nevystřelil si ze mě. Všechno vypadalo jako obvykle.

„Tady je Delia,“ odpověděla jsem. Podezřívavě jsem přimhouřila oči, a přestože mě volající nemohl

vidět (nebo jsem doufala, že nemohl), věděla jsem, že z mého tónu číší pochybnosti.

„Delia?“ Z toho, jak neznámý vyslovil mé jméno, mě příjemně zamrazilo. „Co to je sakra za jméno?“

Fajn, kašlala jsem na husí kůži. K čertu s tímhle pitomcem.

„Jméno, který jsem dostala. Kdo jsi ksakru ty?“

„Myslím, že došlo k omylu.“

„No, nekecej, Sherlocku. Tím jsi mi ale neodpověděl na otázku.“

Muž na druhém konci se uchechtl. „Ty jsi ale pěkně hubatá.“

„Už to tak bude. Ale –“

„Pořád jsem ti neodpověděl. Jo, slyšel jsem tě. Jmenuju se Zach a ty nejsi pan Warner, že ne?“

„Připadám ti jako pan Warner?“

Zase se zasmál a mě z toho zamrazilo po celém těle. Štvalo mě, že mě to tak ovlivnilo. „Ne. Podle hlasu jsi mnohem roztomilejší.“

„Takže si myslíš, že pan Warner je trochu roztomilý?“

„Aha, a navíc máš smysl pro humor. To беру.“

Něco mi došlo. Flirtoval se mnou a mně se to docela líbilo.

Uběhl týden od rozchodu s Calebem, a přestože jsem si přála, aby to nebyla pravda, mělo to na mě větší dopad, než jsem čekala. Na společných přednáškách jsme se k sobě chovali přátelsky, dokonce jsme se poté sešli na kávu, ale už to nebylo jako dřív. Dynamika v ostatních přátelstvích se změnila. Už jsem nebyla přítelkyně hvězdného třetí obránce Caleba Millse. Byla jsem jen Delia – studentka žurnalistiky a normální holka – a většinou jsem s tím byla v pohodě.

„Kde jsi vzal tohle číslo?“

„Od spolubydlícího. Pracujeme spolu, je v podstatě můj asistent a vyřizuje za mě hovory. Zapsal si tvoje číslo jako kontakt na klienta.“ Povzdychl si a číselo z toho naštvání. „Poslal jsem mu zprávu při odchodu z bytu. Asi jsem si to číslo špatně uložil.“

„Komunikuješ s klienty přes zprávy?“

Zach škádlivě nesouhlasně mlaskl a já si uvědomila, že telefonuju s cizím člověkem a usmívám se u toho jako blázen. Neměla bych pokračovat v hovoru a neměla bych se usmívat, ale přátelská konverzace nemohla ničemu uškodit, že ne?

„Odsuzuješ mě, Delio?“

„To by mě ani nenapadlo.“

„Kvůli téhle chybě můžu přijít o klienta.“

„Já za to nemůžu.“

„Netvrdil jsem že jo, prostě jsem to konstatoval.“

„Ale není to fakt...“

Prakticky jsem slyšela, jak obrátil oči v sloup. „Tak postřeh, to je jedno, ale není to tvoje vina.“

„Zniš, jako bys mě obviňoval,“ odsekla jsem.

„Nikdy, ale měl bych vymyslet, jak se spojit se svým klientem.“

„To by bylo moudrý rozhodnutí. Proč jsi potřeboval změnit termín?“

„Už došlo na osobní otázky, Delio?“

„Je to osobní?“

„To záleží na mé odpovědi, že ano?“

„Asi jo.“

„Někdo mě potřeboval. Musel jsem ukonejšit zlomené srdce spolubydlícího. Po nepovedené schůzce z Tinderu.“ Zaslýchla jsem v pozadí zvuk otevíraných dveří lednice, potom se ozvalo tiché zasyčení otevřené lahve. „A ty ses domnívala, že jsem tvůj bratr, že? Je naštvaný, že jsi prošvihla vaše setkání?“

„Většinou si před společným obědem zatelefonojeme a on volal, aby to odložil. Připadalo mi divný, že by se o tom znovu zmínil, ale zase tak moc jsem to neřešila. Je zvláštní člověk, takže to nebylo nic neobvyklého.“

„A jak ti volal, když sis myslela, že *tohle* je jeho číslo?“

„Používá pevnou linku.“

„Ty ještě existují?“ řekl překvapeně.

„Zjevně jo.“

„Hmm...“ Slyšela jsem, jak se něčeho napil. „Dobrá náhoda, že?“

„Největší ze všech,“ souhlasila jsem.

„Takže jsem jediný, kdo tady tratí.“

„Vypadá to tak.“

„Smůla.“

„Pro tebe.“

„Tady je zase ta hubatost, Delio.“

„Je to tak,“ prohlásila jsem s kamennou tváří.

Zmlkli jsme a já zkontrolovala, jestli hovor nevypadl.

„Užil jsem si to,“ řekl po několika vteřinách ticha.

Nerada jsem to přiznala, ale mrzelo mě, že náš telefonát končí. Poprvé po týdnu jsem se cítila normálně a ne jako Calebova bývalka, na kterou se všichni smutně usmívali. Copak nevěděli, že to bylo vzájemné? Že jsem to chtěla a nepotřebovala jsem jejich lítost? Že jsem byla v pořádku? Jasně, Caleb mi chyběl. Byl úžasný přítel, vlastně dokonalý muž, ale ne *můj* dokonalý muž, a oba jsme s tím byli srozumění.

„Mrzí mě to s tvou schůzkou, Zachu.“

„Mně je líto... no, nic, Delio. Rád jsem si s tebou popovídal.“

„Já taky.“

Ještě chvíli jsme oba mlčeli, ale nakonec zavěsil.

Seděla jsem na lavičce a sledovala shon studentů pobíhajících z přednášky na přednášku. Co se sakra právě stalo? *Jak* k tomu došlo? A proč mi ksakru *vola!*? Má odvalu, protože já bych na tu ikonu se sluchátkem nikdy neklikla a nepustila se do hovoru s cizím člověkem.

Jenže možná to byla část mého problému. Upadala jsem do stejných vzorců chování, a jakmile se začnu nudit, nic s tím nedělám. Kruci, to stejné jsem udělala s Calebem. Až moc jsem si na něj zvykla, a když mě přestal vzrušovat, pokračovala jsem v tom vztahu dál, přestože jsem věděla, že bychom si víc rozuměli jako kamarádi.

„Hej, máš namířeno do 103?“

Když už byla řeč o...

Zastínila jsem si oči před sluncem a zahleděla se na něj. „Až se přemluvím, abych vstala z téhle lavičky.“

„Bojíš se testu?“

„Copak je někdy zábavný?“

„Máš úplnou pravdu.“ Natáhl ruku a vytáhl mě na nohy. „Kvůli čemu se tak usmíváš?“

Nemohla jsem si pomoci. Usmála jsem se ještě víc a celá zrudla.

„Aha! Asi bych se měl spíš zeptat, kvůli *komu* se tak usmíváš.“

Měla bych z toho být v rozpacích. Ta otázka by mi měla být nepříjemná, protože přišla od Caleba, ale nebyla. Připadal mi jako dobrý kamarád. Nevznášelo se mezi námi obávané dusno mezi bývalými.

„Vlastně si nejsem úplně jistá, kdo to byl, ale hezky jsem si s ním popovídala.“ Caleb se na mě nedůvěřivě zadíval, ale já nad tím jen mávla rukou

a doufala, že to prozatím nechá být. Vzala jsem ho za paži a táhla ho s sebou. „Pojď, nebo přijdeme pozdě. Povím ti to potom.“

Zach: Proč když si pro sebe na oběd objednáš velkou pizzu, schytám od kurýra jeden z „těch“ pohledů?

Já: Počkat, počkat, počkat... pracuješ z domova?

Zach: Ano, ale o to tady nejde. Soustředme se na kurýra pizzy a jeho drzí pohledy.

Já: No, představuju si, že otevíráš dveře v pyžamu s neučesanými vlasy, takže vypadáš hrozně smutně... nebo zdrceně. Nebo divně. Nebo jako úchylák. Jo, víš ty co, FAKT vypadáš jako úchyl.

Zach: Urazil bych se, ale asi máš pravdu.

Já: Asi?

Zach: Té verze se budu držet.

Já: Myslím, že máš zkreslený úhel pohledu.

Zach: TY JSI ZKRESLENÁ.

Zach: Proboha. To bylo děsný. Zapomeň, že jsem to poslal.

Já: *screenshot*

Zach: Jsi zlá. Věděl jsem, že máš aspoň jednu dobrou vlastnost.

Já: A co moje drzost?

Zach: Máš pravdu. Jednu a půl.

Já: Takový úspěch mi stačí.

„... odevzdáte ve čtvrtek. Uvidíme se příště.“

Z omámení mě probral ruch studentů, kteří si schovali notebooky a zápisníky. *Sakra*. Propásla jsem poslední část přednášky.

„Calebe, co máme odevzdat?“

„Jsi z něj úplně mimo, že jo?“

„Z koho?“

Kývl k mobilu, který jsem svírala v ruce. „Ten, kvůli kterému ses posledních deset minut přednášky usmívala.“

„Připadá ti to divný?“ zeptala jsem se cestou po schodech do vstupní haly.

„Ne.“ Pokrčil rameny. „Už spolu nejsme. Jestli jsi šťastná, jsem za to rád, D.“

„Nechodíme spolu, jestli tě to napadlo.“

„Nenapadlo, ale rád to slyším.“

„Ale...“

Když jsem nepokračovala, usmál se. „Ven s tím!“
„Ale!“ vykřikla jsem. „Bylo by divný, kdybych s někým *chodila*?“

„Řekl jsem ti, Delio, že jsem rád, jestli jsi šťastná.“
Zastavila jsem se a Calebovi chvíli trvalo, než si všiml, že nejsem vedle něj.

„D?“

„Jsi zatracený jednorožec, Calebe.“

„Oukeeej...“ Zamračenež to slovo protáhl.

„Jsi můj bývalý, můj čerstvý expřítel. Jak s tím můžeš být tak v pohodě? Jak to, že jsi v tomhle tak... *hodný*?“

„Měl bych být zlý?“

„Já...“ Promnula jsem si ruce a snažila se zbavit úzkosti, která mě zaplavila. „No, ne. Asi ne. Jenže většina kluků by asi nebyla tak v pohodě, kdyby si jejich bývalá možná něco začala s někým novým tak krátce po rozchodu.“ Ne že bych si něco začínala s tím tajemným Zachem, ale stejně.

Mrkl na mě. „Jednorožec, vzpomínáš?“

Zasmála jsem se, obrátila oči v sloup a pokračovala v chůzi. „Proč jsem se s tebou vůbec rozešla?“

„Kdo ví, obzvlášť když mám obří k-“

Zakryla jsem mu pusou. „CALEBE!“

Odstrčil mi ruku a usmíval se jako král světa. „Co je? Chtěl jsem říct kolekcí komiksů.“

PŘI ZVUKU MOBILU jsem se obrátila. Podívala jsem se na hodiny na nočním stolku a zjistila, že je po jedenácté. *Co to...* Netušila jsem, kdo by mi mohl psát,

protože většina lidí, které znám, tou dobou už spala, obzvláště v pondělí v noci.

Odemkla jsem displej a okamžitě se usmála.

Zach: Jak to, že jsem se uplynulých dvacet minut pokoušel usnout a nejde mi to, protože na tebe nemůžu přestat myslet?

Já: Snažíš se rozjet sexting?

Zach: Cože? Ne!

Zach: Sakra. Vyznělo to úchylně, že jo?

Já: Proč na mě myslíš?

Zach: Asi jsem to mohl upřesnit. Nedokážu přestat myslet na to, že jsi mě možná připravila o klienta. Dozví se to až ve čtvrtek.

Já: NEBYLA TO MOJE CHYBA. Když už, tak za to může tvůj spolubydlící. Obviňuj jeho!

Zach: To už jsem udělal. Stejně jsem to měl v úmyslu. Donutil jsem ho, aby mi ke zbytkům pizzy koupil pivo.

Já: Copak ony existují zbytky pizzy?

Zach: Snažíš se, abych se do tebe zamiloval, Delio?

Já: Záleží na tom, jestli to zabírá.

Zach. Hezký.

Já: Dobrou noc, Zachu.

Zach: Sladké sny, Delio.

KAPITOLA 3

Zach: Chceš vědět, co je hrozný?

Já: Tvůj ksicht.

Já: Ha to bolííí!

Já: Potřebuješ na to aloe?

Já: Zachu?

Já: ZACHU? Jsi naštvaný? Přehnala jsem to?

Zach: Promiň, musel jsem zavolat kamarádovi a poprosit ho, aby mě kvůli zraněním odvezl do nemocnice.

Zach: Taky jsi zlá, ta nejhorší.

Já: Nejhorší... nebo NEJLEPŠÍ?

Zach: Odcházím.

Já: Počkej! Neřekl jsi mi, co je hrozný!

Zach: Aha, neřekl? Je to

Já: Zachu?

Já: ZACHU

Já: ZACHU?!

Já: TY JSI ten nejhorší.

Zach: Nebo nejlepší, že?

Já: Jasně, nechme to tak.

Já: Proč jsi mi napsal? To je teď tvůj nový zvyk? Smskování?

Zach: Chtěl jsem ti říct, jak se klientovi tak moc zalíbila naše historka se špatným číslem, že podepsal smlouvu, a potom jsem ti chtěl dát pokoj, ALE... připrav se na každodenní zprávy, dokud mě to nezačne nudit.

Já: NUDIT? Já tě nikdy nezačnu nudit!

Zach: Uvidíme.

Já: Děláš to takhle všem? Dostaneš se jim do hlavy a vyvedeš je z míry?

Zach: To jsem udělal? Čím jsem tě vlastně rozhodil?